

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

G. M. Mârzescu.— *Discursul ținut cu ocaziunea desvelirii plăcii comemorative la trib. Buzău a magistraților și avocaților morți în marele război.*

Alex. St. Mandrea.— *Câteva observații cu privire la legislație și organizarea judecătorească.*

Jurisprudența Română.— *Inalta Curte de Casație și Justiție secția II.*— Poprire.— Lipsa actului scris.— Cuantumul cauțiunii (M. G. Manole cu I. Dumitrescu).

Trib. Ilfov, secția I com.— Cauza obligațiilor.— Societatea.— Cauză ilicită.— Permis de export.— Trafic de influență. (A. Kapriotti & S. Hassan cu I. Sorin).

Noul an judecătorec.— *Compunerea secțiunilor.*

Glorificarea jertfelor Magistraturii și Barourilor în marele război

În ziua de Duminecă 21 Decembrie 1924, a avut loc la Buzău, în localul Tribunalului, desvelirea plăcii comemorative a magistraților și avocaților buzoeni căzuți în marele război.

Această solemnitate nu a fost numai un eveniment local, ea a avut caracterul unei impunătoare manifestări de pietate prin prezența d-lui ministru al justiției, G. G. Mârzescu, care în cuvinte sublime a glorificat jertfa numeroșilor eroi, magistrați și avocați, căzuți pe câmpul de luptă pentru triumful justiției imanente care a sancționat unitatea națională a neamului românesc.

Cuvântarea d-lui ministru Mârzescu, pe care o publicăm aci, este un document care se cuvine a fi păstrat cu venerație în arhivele tuturor Tribunalelor și Barourilor din țară.

În placa de marmoră ce încrustați în zidurile acestui Tribunal, aduceți un îndoit de pios omagiu, colegial și românesc, magistrilor și avocaților buzoeni cari au căzut în luptele eroice pentru înfăptuirea unității noastre naționale. Uniți astfel într-o solidaritate mai mult—solidaritatea gloriei ostășești—cele două profesii indisolubil legate, în fața idealurilor justiției, prin comunitatea obârșiei îndepărtate și prin comunitatea virtuților cari le însuflețesc.

În toate straturile societății românești, în toate profesiunile s'au facut jertfe, s'au dat cele mai splendide dovezi de lepădare de sine, dar nu există jertfe mai înălțătoare și mai sublime de cât acele mai conștient luminate de superioritatea minții și a culturii. De ia un capăt la celalt al țării vechi, nu este tribunal, nu este barou care să nu-și fi dat tributul de sânge. Nu este palat de justiție care să nu fi fost adăncit într-o durere și cernit într'un doliu, înălțat în mândria amintirii unui caracter sau învecinicit în istoria faptului săvârșit de vreunul din palatini; săi Și din lumea justiției, albastrul loviturii și roșul sângelui din răni au contribuit la întinderea și înviorarea celor două culori extreme ale drapelului nostru național.

Pretutindeni, în creștete de munți, în văi de râuri, sub pietre de hotar pentru deapurări căzute, în cimitire improvizate, sub împrejmuiri de sate sau sub ziduri de cetăț..., pretutindeni în plaiurile țării, nu este loc de luptă care să nu înțărâneze osemintele vreunuia din această lume care a servit ceasul jertfelor supreme cu cele două mari însușiri ale sufletului românesc pe care le manifestă atât de strălucit în profesiunile d voastră: avântul apărării unui drept și fermitatea hotărârii în consacrarea lui.

Placa de marmoră ce ați desvelit evocă și într-o direcțiune și'n alta, amintiri profesionale străvechi și eroice. În fața noastră se desfășoară cele mai fecunde pagini din cele mai superbe timpuri ale republicii romane, când noblețea profesiei de avocat se trăgea din virtuțile civice și preponderanța politică ce dobândise în conducerea și apărarea intereselor superioare ale statului, înaintea ori căror alte interese. Herezi ai acestor însușiri strămoșești prin superioritatea culturii, prin expresiunea luminată și corectă a argumentului, prin pătrunderea psihologică a situațiilor și a oamenilor și întotdeauna prin căldura elocvenței, cel puțin în cei șasezeci ani de viață constituțională, conducătorii sau inspiratorii marilor acțiuni politice, fruntașii vieții publice se confundă

cu frunzașii barourilor noastre. Placa de marmoră culminează gloria apărării.

Justiția este voința statornică și nestrămutată de a da fie căruia dreptul său, ziceau jurisconșulții romani pentru justiția din domeniul dreptului privat. Dar aceeași voință statornică și nestrămutată de a da dreptul fiecărui neam sau dreptul fiecărui stat, stă în idealul unui drept al ginților. Astfel cu mult mai măreț apare opera de justiție pe care au înfăptuit-o magistrații a căror nume, în litere neperitoare, rămân săpate în placa memoriei lor eterne. Pe deasupra codurilor, pe deasupra imperiului, pe deasupra banalei *jurisdictio*, și a tot atât de banalului *officium jus dicentis*, în numele adevărului divin, și al dreptății istorice, cu autoritatea inalterabilă pe care o dă porunca jertfei de sânge, magistrații căzuți, de aci sau de aiurea, au rostit pentru de-a pururi dreptul neamului. În puterea logice și a moralei aceluia clasic «*jus suum cuique tribuere*» libertățile, drepturile și pământurile românești, vremelnice cotorpite, s'au reîntors în patrimoniul inalienabil și imprescriptibil al neamului nostru.

Aceasta este «*justiția imanentă*» de care vorbea cândva Gambetta la Cherbourg în afirmarea drepturilor Franței asupra Alsaciei și Lorenei, aceasta este justiția în care a crezut Mihai Viteazul și istoricul lui, Neculai Bălcescu, aceasta e justiția în care a crezut Tudor, în care au crezut revoluționarii dela 48, unioniștii dela 59, constituționaliștii dela 66, liberatorii dela 77 și toți organizații Regatului român.

Această justiție a jertfei este justiția în care am crezut cu toții în ceasul istoric hotărâtor, toți aceia care am crezut în înfăptuirea unității naționale, în viața generațiunii noastre. Aceasta este justiția care formează conștiința națională și care se înfăptuește prin spiritul de lepădare de sine. Aceasta este, în sfârșit, justiția care face ca principiul constituțional al suveranității naționale să se prefacă din ficțiune în realitate, pentru că, justiția înfăptuirii unității naționale — la care au contribuit eroii înscrși pe placa de marmoră — este justiția născută din voința suveranității naționale și executată pe câmpiile de luptă, ca o sentință supremă, în numele Regelui nostru.

În acest chip, placa ce ați sfințit azi înseamnă ceva mai mult decât un eveniment local și amintirea unor nume scumpe. Ea reprezintă ca poruncile din vechi, săpate în piatră, hotărârea istorică eternă, inatacabilă, a reintegrării neamului românesc în drepturile sale nesocotite de vitregia vremurilor. Și așa, în solemnitatea de azi ca în splendida frescă a lui Rafael din camerele Vaticanului, justiția apare blândă, dar hotărâtă, cu brațul cuceritor înarmat de spadă.

Să fie neperitoare memoria magistraților și avocaților care cu spada în mână au cucerit dreptatea neamului, atât de îndelung așteptată de generații după generații, de multe ori chinuite dar nici odată desnădejdite. Guvernul țării și ministrul justiției se închină în fața memoriei acestor eroi.

Câte-va observații cu privire la legislație și organizare judecătorească

Un capitol din legea de organizare judecătorească, s'a înfăptuit.

Inamovibilitatea s'a extins asupra întregii magistraturi.

Și aceasta este latura cea mai însemnată, care a răsărit cu lumina chemată a necesității imediate.

Ceace odinioară avea aparențele unui *capitis diminutio*—s'a netezit.

Magistratura acum se adăpostește sub același unic acoperământ.

Vântul, în adierile lui—uneori generoase și alteori vii—s'a stămpărat.

Magistratul din toate colțurile țării, se simte temeinic așezat pe fotoliul său.

Cu sufletul împăcat, cu conștiința deplină, neînfricat de șoapte răscolitoare—magistratul, întărit în puterea sa de judecată—dezleagă pricina, în raport cu erudiția și simțul său juridic, nemijlocit împropătate de progresele doctrinei și jurisprudenței.

Adevărul enunțat, este psiholgeste verifecat.

Caciomul e zămislit din același aluat, comun tuturor.

Fie el acoperit cu hermina imaculată a magistratului; fie, înveșmântat cu haine țesute în fire de aur, cu încrustări de imagini sfinte—cum e predicatorul din amvon—omul are temeri și aspirațiuni.

Astfel magistratul din vechiul regat, încadrat în statele magistraturei din Transilvania—căci la ea se îndreaptă în deosebi cugetul nostru—va părăsi fizionomia inoportună de resemnat. Magistratul ardelen, se va simți în concurență firească cu magistrații vechiului regat și și va scutura sufletul de rezerve neîndreptățibile.—Iar magistratul minoritar, se va pătrunde de lealitatea Statului român și se va strădui să se adapteze cu mentalitatea legilor de unificare.

Aceste legi sunt cu râvnă așteptate.

Legile de unificare, au menirea capitală să pecetluiască formațiunea unitară a Statului român.

Nu e posibilă negreșit, o unificare pripită. Și nu e utilă.

Căci legile se schimbă în armonie cu evoluția timpului, cu necesitățile social-economice, care se produc. Curente de idei și simțiminte, care marchează o epocă de viață, trebuie cumpănite și

adecuate. Nesocotirea lor, provoacă dezechilibrul sufletesc. Crează un contrast repulziv între dispozițiile devenite arhaice și atmosfera mediului ambiant.

De pildă — între altele — cu prilejul revizuirii codului civil al vechiului regat, situația juridică a copiilor naturali, nu s'ar mai putea studia printr'o prizmă obtuză. În forma actuală, situația lor juridică, e contrară spiritului vremii.

Iar codul penal? Legile procedurale?

Acestea de sigur, pot să fie consacrate neîntârziat, în forma lor definitivă și unitară.

În ce privește, de exemplu, legiuirea penală — problemele îmbibate de filosofia modernă, au fost discutate de autori, în întreaga lor complexitate. — Iar jurisprudența a subliniat și nuanțat — în cadrul îngăduit de principiile înscrise — direcția asupra căroră opera legiuitorului are chemarea să revizuiască și să completeze.

De asemenea, cu privire la procedurile penale aplicabile în diferitele regiuni ale Statului.

Prin aplicarea lor, necesară și continuă, s'au vederat insuficiențele, părțile bune și părțile rele, ale fie căreia dintre ele.

Nici nu se întrezărește motivul, care să stingherească întregirea armonică și unitară a procedurii penale.

Căci, nu se poate concepe — prelungirea încă pentru multă vreme — a rolului lipsit de relief, ce reprezintă *procurorul* în Transilvania — în raport cu însemnătatea socială imprimată *procurorului* în vechiul Regat.

Sau, păstrarea camerei de punere sub acuzare, pe lângă tribunal și alcătuirea ei din membri ai tribunalului — în genere tineri și fără experiență bogată, etc., etc.

Dar actualul d. Ministru al Justiției — a făgăduit unificarea acestor legi. — Și cuvântul său e o chezășie.

* * *

Înainte de încheiere, nu e de prisos să semnalăm, acum când se elaborează regulamentul legii de organizare judecătorească, unele *particularități*.

Astfel, referentul e îndatorat să redacteze și părerea contrarie acelei împărtășite de către el — dacă, bine înțeles, se ivește.

Că, în practică uneori se restabilește cursul firesc al lucrurilor — e posibil. Dar referentul e obligat să redacteze.

Când asupra unei sentințe, se formează majoritatea, minoritatea ascunde opinia în plic închis, prins la dosar.

Motivul? Unitate de jurisprudență. Sau alt motiv? Autoritatea morală a hotărârei.

Răspunsuri simple — cu aparență de efecte.

Căci unitatea de jurisprudență, o fixează Casația. — Și până la recurs, discuția doctrinară sau a faptelor esențiale, care interesează într'o anumită specie — e logic să se desfășoare pe un plan cât mai larg și luminos.

E dar, în interesul părților și reprezentanților lor, să cunoască punctele obscure, slabe, ale pretențiilor ce formulează. Ori, plicul e închis.

Cât despre autoritatea morală a hotărârei — naste întrebarea: întru cât se știrbește?

* * *

Am înregistrat unele particularități. Am putea enumera și altele.

Ele sporesc inutil numărul textelor. Sunt pedanterii mărunte — care se pot elimina.

Alexandru Șt. Mandrea

Președinte de Senat la Curtea de Apel
Oradea-Mare

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

Secția II

Președinția D-lui C. G. Rătescu, consilier

M. G. Manole cu I. Dumitrescu

POPRIRE. — LIPSA ACTULUI SCRIS. — CAUȚIUNE. — QUANTUM ET EI. — SUMA CUPRINSĂ ÎN ACȚIUNEA PRINCIPALĂ. — ART. 455 AL. B DIN PROCEDURA CIVILĂ.

Când legiuitorul prin art. 455 al. b din procedura civilă a dispus că creditorii cari nu au act scris, trebuie pentru a obține încuviințarea unei popriri să facă dovada intentării acțiunii și să depue o cauțiune reprezentând jumătate din suma reclamată, a înțeles suma arătată în acțiunea principală care servă de bază popririi, iar nu suma pe care creditorul ar putea să o fixeze în cererea de poprire.

No. 317. — Respins recursul făcut de M. G. Manole contra deciziei Curții de Apel din Galați secția II, N. 4 din 1924 în proces cu I. Dumitrescu.

S'a ascultat citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier M. Balș; d-nii avocații I. Moldoveanu și Gh. M. Dumitrescu pentru partea recurentă și A. Iliescu pentru intimat.

Curtea deliberând.

Asupra motivului de casare tras din violarea și greșita aplicare a art. 455 pr. civ.

Având în vedere decizia supusă recursului din care se constată că recurentul inginer Alex. Manole, întinzând înaintea trib. Brăila două acțiuni contra intimatului Ioniță Dumitrescu, prima prin care cere rezilierea contractului de închiriere autentificat de Trib. Ilfov, Secția Notariat, și a doua prin care pretinde ca intimatul să fie obligat la plata sumei de 3.000.000 lei, daune provenind din faptele arătate prin acțiunea de reziliere, și anume pentru neîndeplinirea obligațiilor contractuale, a cerut Tribunalului, ca pe baza menționatei acțiuni să poprească chiar în mâinile sale suma de lei 300.000 ce reprezintă chiria câștigului de 1 Noembrie 1923, cerând ca poprirea să se efectueze până la judecarea acțiunii în daune intentată și ca să se facă numai până la concurența sumei de 300.000 l-i, depunând pentru aceasta o cauțiune de 150.000 lei, adică jumătate din suma pentru care cerea înființarea poprirei;

Că, primul președinte al Trib. Brăila, în baza acțiunii intentată și a cauțiunii depuse, prin ordonanța No. 7470/923, a încuviințat înființarea poprirei în mâinile recurentului pe suma de 300.000 lei, ce avea de plătit intimatului drept chirie, poprire care s'a și efectuat de Corpul portărilor Tribunalului, prin procesul verbal dela 1 Noembrie 1923; că, în contra acestei ordonanțe și a poprirei înființată, s'a făcut contestație de către intimatul Ioniță Dumitrescu, pe motiv că garanția ce un creditor trebuie să o depeie pentru admiterea unei cereri de poprire, când nu are act scris, este o jumătate din suma reclamată prin acțiunea principală, iar nu din suma asupra căreia s'a ordonat poprirea; că, Tribunalul Brăila, Secția I, judecând contestația, a respins-o ca nefondată, prin sentința civilă No. 345/923, pe care contestatorul a atacat-o cu apel;

Că, Curtea de Apel din Galați, Secția II-a, prin decizia atacată cu recursul de față, a admis apelul și contestația și a anulat poprirea înființată asupra sumei de 300.000 lei, prin procesul-verbal din 1 Noembrie 1923, al capului de portărei depe lângă Tribunalul Brăila;

Având în vedere că, pentru a decide astfel, Curtea de Apel motivează că, din însăși textul art. 455 proc. civilă, rezultă că legiuitorul a înțeles să acorde creditorilor, cari n'au titlu, dreptul de a cere înființarea unei popriri, numai sub condițiunea de a depune drept cauțiune jumătate din suma ce se reclamă prin acțiunea principală, căci aceasta numai servește de bază a cererii de poprire; că, a decide că suma care trebuie depusă drept cauțiune este jumătate

din aceia pe care vrea s'o poprească reclamantul, este a decide că el singur își fixează această cauțiune, după cum își limitează cererea de poprire, ceea ce este în contradicție atât cu textul gramatical al legii, cât și cu intențiunea legiuitorului, care a cerut ca această cauțiune să fie așa de importantă, fără puterea aprecierii autorităților judiciare, adică o jumătate din suma ce se reclamă prin acțiunea principală;

Considerând că, după dispozițiunile art. 455 proc. civilă, orice creditor va putea, pe bază de titlu executor, să urmărească și să poprească pentru sumele cuprinse în titlul său sumele sau efectele datorite datornicului său de către un al treilea, iar după aliniatul *b*, al aceluiași articol, același drept îl au și creditorii cari n'au act scris, fiind însă îndatorați ca, odată cu cererea de poprire și dovada de intentarea acțiunii, să dea și o cauțiune de jumătate din valoarea reclamației;

Considerând că, introducându-se această dispozițiune din alin. *b*, al art. 455 cod proc. civilă, cu ocazia modificării codului de procedură civilă, legiuitorul și-a dat seama că ar putea constitui o armă puternică în mâinile celui de rea credință, care prin intentarea unei acțiuni temerare, ar căuta să lovească de indisponibilitate întreaga avere a unei persoane; că, de aceea, pentru a preveni orice acte de șicană, a pus dela început condițiunea ca odată cu cererea de poprire să facă dovada de intentarea acțiunii și să dea și o cauțiune, pe care a fixat-o la jumătate din valoarea reclamațiunii;

Considerând că, luându-se ca criteriu de fixare a cauțiunii suma reclamată și fixând această cauțiune la o jumătate din această sumă, nu poate fi îndoială că s'a avut în vedere suma indicată în acțiunea principală, care servește de bază cererii de poprire, căci aceasta este suma reclamată, iar nu suma pe care creditorul ar putea să o fixeze prin cererea de poprire; că, dealmintrelea, și în alte cazuri similare ca sechestrul asigurător și urmărirea de venituri, există același criteriu pentru creditorii fără titlu, legiuitorul fixând cauțiunea la a treia parte și la jumătatea sumei reclamată prin acțiune, ceea ce denotă că acesta este sensul legii;

Considerând, în speță, că întrucât recurentul a cerut prin acțiunea introdusă pe cale principală, 3.000.000 lei daune, iar pentru înființarea poprirei în baza acestei acțiuni și numai asupra sumei de 300.000 lei, a depus drept cauțiune numai 150.000 lei, adică o sumă mai mică decât jumătate din valoarea reclamațiunii, bine Curtea de Apel a anulat poprirea înființată, fără ca prin aceasta să fi violat sau să fi dat o greșită interpretare art. 455 din procedura civilă

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL ILFOV, S. I com.

Audiența de la 5 Decembrie 1924

Președinția D-lui Siliu Rădulescu, judecător de ședință

A. Kipriotti & S. Hasan cu I. Sorin.

CAUZA OBLIGAȚIUNILOR.— EXISTENȚA EI CHIAR DACĂ NU ESTE ARĂTATĂ DE PĂRȚI ÎN CONTRACT.— ART. 967 C. CIVIL.

SOCIETATE.— NATURA ACESTUI CONTRACT.— DIN CE ELEMENTE REZULTĂ.— ART. 1491 C. CIVIL.

SOCIETATE.— ELEMENTELE CONSTITUTIVE ALE ACESTUI CONTRACT.— NULITATEA LUI.— DACĂ POATE FI VALABIL CA VÂNZARE.— ART. 1491 ȘI 1513 C. CIVIL.

CAUZA ILICITĂ.— NULITATEA OBLIGAȚIUNEI.— ART. 948 C. CIVIL. PERMIS DE EXPORT.— DACĂ VÂNZAREA LUI CONSTITUE UN FAPT ILICIT.— TRAFIC DE ÎNFRUNTĂ.— ART. 146 C. PENAL ȘI 948 C. CIVIL.

1) Faptul că într'un contract nu se arată cauza obligațiunei, nu face să rezulte că acea obligațiune e lipsită de cauză, de oarece cauza ei există în virtutea prezumției legale stabilită de art. 967 c. civil, atâta timp cât nu se face dovadă contrarie și anume sau că obligațiunea este lipsită de cauză sau că ea este întemeiată pe o cauză falsă sau nelicită.

2) Natura contractului de societate, chiar dacă părțile înțeleg să dea unui contract această denumire, nu poate să rezulte decât din întreg cuprinsul lui, cât și din împrejurările de fapt în care s'a încheiat raportul juridic dintre părți.

3) Pentru ca raportul juridic dintre părți să aibă caracterul contractului de societate, trebuie ca în intenția părților să fi fost voința de a constitui din aportul pe care fiecare se obligă a'l aduce, un fond comun în scopul de a împărți între dânșii toloasele ce ar rezulta și cu rizicul ca în caz de pierdere paguba să fie suportată de toți.

4) Dacă într'un contract de societate s'a stipulat că un asociat să-și apropie totalitatea câștigurilor, ori s'a convenit ca unul sau mai mulți din asociați să fie scutiți de a participa la pierderi, și art. 1513 c. civil izbind de nulitate o asemenea convenție, de aci rezultă numai că contractul e nul ca contract de societate, fără însă a împedica ca acel contract să fie valabil și să-și producă toate efectele între părți, dacă din celelalte dispozițiuni ale sale rezultă că în intenția părților contractante a fost ideea de a încheia un contract de o natură cu totul alta care permite ca cele stipulate de părți să fie perfect valabile.

5) Intr'o obligațiune, condițiunea de a face un fapt pe care legea îl oprește, imprimă acelei convențiuni o cauză ilicită care potrivit art. 948 c. civil atrage nulitatea contractului.

6) Vânzarea unui permis de export nu con-

stituie un fapt ilicit, ca obținut în contra dispozițiunilor art. 146 cod. penal, care pedepsește traficul de influență, pentru ca conform art. 948 c. civil să atragă anularea acestei vânzări.

No.1066. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată de către firma A. Kipriotti & S. Hassan cu petiția înregistrată la No. 47438/923 în contra lui I. Sorin și admisă acțiunea acestuia contra fidmei A Kipriotti & S. Hassan.

S'au ascultat d-nii avocați Sever Paschievici din partea firmei A. Kipriotti & S. Hassan și B. Sepeanu pentru I. Sorin.

Tribunalul,

Asupra acțiunei comerciale de față intentată de firma A. Kipriotti & S. Hassan, cu potțiunea înregistrată la No. 47436/923, împotriva lui I. Sorin, cât și asupra acțiunei acestuia îndreptată cu petițiunea înregistrată la No. 10013/924 împotriva Firmei A. Kipriotti et Hassan.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că reclamanta firmă A Kipriotti et S. Hasan își sprijină acțiunea sa prin care cere ca pârâțul I. Sorin, să-i plătească suma de lei 275 mii, pe scrisoarea cu data de 28 Septembrie 1923 din care rezultă că aceasta s'a obligat să plătească la 1 Noembrie 1923 suma de mai sus.

Având în vedere că, față de această acțiune, I. Sorin intentă și dânsul în contra firmei Kipriotti și Hassan o acțiune la 3 Noembrie 1923, pe care o modifică apoi la 3 Martie 1924, și prin care cere anularea scrisorii de mai sus, pe care se întemeiază firma reclamantă, cum și restituirea sumei de lei 100 mii. pe care aceștia o dețin fără cauză.

Având în vedere că scrisoarea pe care se întemeiază în acțiunea sa firma A. Kipriotti et Hassan. și a cărei anulare o cere prin acțiunea sa I. Sorin, are cuprinsul următor:

„Confirm prin aceasta că la 1 Noembrie 1923, vă voi plăti în mod irevocabil suma de lei 275.000 ss. I. Sorin“.

Având în vedere că primul temei de drept pe care I. Sorin, se sprijină când cere anularea acestei scrisori, este lipsa de cauză a obligațiunei ce a contractat.

Considerând că, în drept, potrivit art. 967 c. civil pentru ca o convenție să fie valabilă nu este necesar ca ea să cuprindă în mod expres arătarea cauzei, de oarece până la dovada contrară cauză este prezumată.

Că deci, deși în scrisoarea care face obiectul acestui litigiu nu se arată cauza obligațiunii luate de I. Sorin, de a plăti reclamantei firma A. Kipriotti și Hassan, suma de lei 275.000, totuși acest fapt nu de notă că această obligațiune este lipsită de cauză, ci din

contra cauza ei există în virtutea prezumției legale, atâta timp cât nu se face dovada contrarie și anume sau că obligațiunea este lipsită de cauză, sau că este întemeiată pe o cauză falsă sau nelicită.

Că, astfel fiind, obligațiunea de față nu poate fi socotită ca nulă pe simpla considerațiune că scrisoarea din 26 Septembrie 1923 care o constată, nu cuprinde arătarea cauzei.

Având în vedere că I. Sorin prin acțiunea sa mai susține că chiar dacă se socotește valabilă această obligațiune, care nu cuprinde arătarea cauzei, totuși ea urmează să fie anulată întru cât cauza ei este nelicită și anume vânzarea unui permis de export de 7500 piei de miel.

Având în vedere că firma A. Kipriotti & Hassan obiectează la aceasta, că nu vânzarea permisului de export este cauza acestei obligațiuni, ci ea se găsește în asociația intervenită între dâșii și în care Sorin aducea ca aport social 7500 bucăți de miel, iar firma A. Kipriotti et Hasan ordinul de transport în străinătate a acestor piei.

Având în vedere că în motivarea acestei susțineri, firma Kipriotti & Hasan invoacă alte două scrisori și anume: una din 26 Septembrie 1923 emanată de la această firmă, și alta din 28 Septembrie 1923, prin care I. Sorin, confirmă primirea acestor scrisori.

Considerând că în drept natura contractului de societate, chiar dacă înțeleg să-i dea această denumire, nu poate să rezulte de cât din întreg cuprinsul lui cât și din împrejurările de fapt în care s'a încheiat raportul juridic dintre părți.

Considerând că pentru ca acest raport juridic să aibă caracterul contractului de societate trebuie ca în intenția părților să fi fost voința de a constitui din aportul pe care fiecare se obligă să-l aducă, un fond comun, în scopul de a împărți între dâșii, foloasele ce ar rezulta și cu riziul că în caz de pierdere, paguba să fie suportată de toți.

Considerând că dacă într'un astfel de contract s'a stipulat că un asociat să-și apropie totalitatea câștigurilor ori s'a convenit ca unul sau mai mulți din asociați să fie scutiți de a participa la pierderi și art. 1513 din codul civil isbește de nulitate o asemenea convenție, de aci rezultă numai că contractul e nul ca contract de societate însă nu împiedică ca

acel contract să fie valabil și să-și producă toate efectele între părți, dacă din celelalte dispozițiuni ale sale rezultă că în intenția părților contractante a fost ideea de a încheia un contract de o natură cu totul alta, care permite ca cele stipulate de părți să fie perfect valabile.

Având în vedere că în fapt din cuprinsul scrisorilor mai sus enunțate, coroborate cu răspunsul părților la interogator, deși rezultă că firma Kipriotti și Hasan avea un drept de beneficiu limitat și asigurat, pentru orice caz la suma de lei 375.000, iar paguba nu o privea, ea privind numai pe I. Sorin, totuși aceste stipulațiuni nu pot anula contractul de față, de oarece din examinarea aceluiași scrisori, rezultă pentru tribunal că în intenția părților a fost de a încheia un contract de vânzare prin care firma A. Kipriotti & Hasan se obligă de a procura lui I. Sorin un permis de export pentru 7500 bucăți piei de miel și pentru care I. Sorin a plătit firmei A. Kipriotti et Hassan 100.000 lei, rămânând ca restul de 275.000 lei să-i plătească la 1 Noembrie 1923.

Având în vedere că odată ce s'a stabilit că între părți a avut loc o vânzare, urmează acum a se examina dacă această vânzare este valabilă.

Având în vedere că I. Sorin prin acțiunea sa și apărându-se în acțiunea firmei Kipriotti et Hassan, susține că contractul chiar dacă e privit ca vânzare, încă urmează a fi anulat, de oarece a avut o cauză ilicită și anume procurarea unui permis de export care obținându-se numai printr'un trafic de influență, constituie un fapt care cade sub prevederile art 146 cod. penal.

Considerând că într'o obligațiune condițiunea de a face un fapt pe care legea îi oprește, imprimă acelei convențiuni o cauză ilicită care potrivit articolului 948 cod. civil atrage nulitatea contractului.

Considerând că deasemenea articolul 146 cod. penal pedepsește pe orice particular care în numele său sau în numele vre-unui funcționar public va lua daruri spre a interveni să se facă vre-un act din cele care intră în atribuțiunile aceluia funcționar, urmează că orice convenție prin care s'ar stipula între părțile contractante ca una din ele să procure celelalte în schimbul unei sumi de bani un asemenea act, este conform art. 948 c. civil, nulă ca având o cauză ilicită.

Având în vedere că, față de aceste principii, urmează a se examina dacă vânzarea unui permis de export poate fi considerată ca un fapt ilicit care să atragă nulitatea contractului prin care părțile au convenit aceasta.

Considerând că în urma războiului din cauza lipsei de tot felul de cari suferea populația țării, s'a căutat să se reglementeze regimul exportului, prohibindu-se anume materiale de a eși din țară și încuviințându-se treptat și într'o anumită măsură exportul celor de cari nevoia populațiunii nu ar fi simțit trebuință.

Că, în această situație, ceiace trebuia să se aibă în vedere la eliberarea unor asemenea permise, nu era persoana careia i se încredința, ci marfa a cărei export se cerea.

Că deci, atunci când autoritatea în drept încuviința un export pentru o cantitate oarecare dintr'un anumit produs, se presupune că acea marfă putea eși din țară fără nici un prejudiciu pentru populație, indiferent de exportator care o expedia, astfel că dacă o persoană a vândut unei alteia permisul ce'l avea pentru exportul a unei anume marfă și într'o anumită cantitate, aceasta nu constituie nici un fapt ilicit care să atragă nulitatea vânzării intervenite.

Având în vedere că stabilit fiind că contractul de vânzare a acestui permis de export este valabil, urmează acum a se examina ultima chestiune discutată în procesul de față și anume, aceia de a se ști care din părți este în culpă în neexecutarea acestei convențiuni.

Având în vedere că între părți s'a convenit vânzarea unui permis de export pentru 7500 bucăți piei de miel.

Având în vedere că firma A. Kipriotti & Hassan a procurat lui I. Sorin un permis de export pentru 7500 piei de miel, însă fără lână, ceea ce era contrar convenției, de oarece în comerț, după cum rezultă și din certificatul Camerei de Comerț și Industrie din București, că prin expresiunea de piei de miel, se înțelege pieile de miel cu lână pe ele și că așa sunt exportate.

Că, astfel fiind, firma A. Kipriotti & Hassan neexecutând contractul astfel după cum se obligase și anume ca să procure lui I. Sorin un permis pe baza căruia acesta să poată exporta 7500 piei cu lână, se

găsește în culpă față de acesta și deci convenția urmează a fi reziliată din culpa firmei A. Kipriotti & Hassan și în consecință numita firmă să fie obligată să restituie suma de 100.000 lei primită de la I. Sorin ca aconto din preț.

Că în asemenea condițiuni și numai din acest punct de vedere acțiunea firmei A. Kipriotti et Hassan, prin care se cere ca I. Sorin să fie obligat a plăti suma de 275.000 lei conform scrisorii din 27 Septembrie 1925 este nefundată, iar acțiunea reclamantului I. Sorin are a fi aemisă în parte în ceia ce privește rezilierea convențiunii și restituirea sumei de 100.000 lei.

În ce privește cererea acestuia pentru plata sumei de 50.000 lei cu titlu de daune, această cerere urmează a fi respinsă, întru cât I Sorin nu dovedește cu nimic daunele ce pretinde.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Siliu Rădulescu, respinge ca nefundată acțiunea intentată de către firma A. Kipriotti et Hassan, admite în parte acțiunea intentată de I. Sorin.

Semnați Siliu Rădulescu, Victor Șerbănescu

NOUL AN JUDECĂTORESC

Conform noiei legi de organizare, deschiderea anului judecătoresc care mai înainte avea loc la 1 Septembrie, de astă dată s'a făcut pentru prima oară în ziua de 2 Ianuarie odată cu începerea anului comun.

Înalta Curte de Casație s'a întrunit cu această ocaziune în secțiuni-unite sub președința d-lui G. V. Buzdugan, primul președinte, care își îndeplinește mai întâi o penibilă datorie de a aduce la cunoștința înaltei instanțe încetarea din viață a consilierului Gh. Nicolau, întâmplată la Paris unde se afla pentru căutarea sănătății.

După un scurt elogiu al defunctului, d-l prim-președinte Buzdugan suspendă sedința pentru 10 minute în semn de doliu.

La redeschidere, solemnitatea și-a urmat cursul în cadrul discursului d-lui prim-președinte Buzdugan, care a ținut să păstreze vechea tradiție a zilei de de reîncepere a activității judecătorești.

Cititorii noștri vor găsi în numărul viitor al *Dreptului* acest magistral discurs, care a fost ascultat cu cel mai viu interes.

Dăm azi compunerea secțiunilor la instanțele din capitală.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Primul-președinte, G. V. Buzdugan.

Procuror general, I. N. Stambulescu.

Secțiunea I. — *Președinte*, Em. Miculescu. — *Consilieri*, Gh. Ștefănescu, Al. Alessiu, C. Sărățeanu, Dim. Florescu, St. Mladoveanu, Sever N. Tipei, Al. Iuca, T. Magheru. — *Procuror*, Al. N. Gane.

Secțiunea II. — *Președinte*, Oscar N. Nicolescu. — *Consilieri*, C. G. Rătescu, A. Procopiu, M. Balș, St. Urlățeanu, N. B. descu-Roșiori, I. Ionescu-Dolj (delegat cu funcțiunea de secretar general la Ministerul Justiției), St. Bonea, D. Ciohodariu. — *Procuror*, Al. Dem. Oprescu.

Secțiunea III. — *Președinte*, D. G. Tăzlăoanu. — *Consilieri*, Aristide Alexandrescu, Coraciu Botez, V. Tătaru, Lazăr Munteanu, C. Hamangiu, V. Erbiceanu, Ef. Antonescu, Al. Peretz. — *Procuror*, Eug. Bănescu.

Complectul Ardelean. — *Secțiunea I.* — *Președinte*, Gh. Plopu. — *Consilieri*, Er. Mandicevschy, N. Vecerdea, V. Șandor, V. Bălășescu. — *Secțiunea II.* *Consilieri*, C. Chisăliță, Andrei Popp, N. Stănilă, Teodor Radu, Th. A. Brăiloiu. — *Secțiunea III.* *Consilieri*, Oreste Băleanu, C. Crăciunescu, Gh. Nidici. (Sunt 2 locuri vacante prin decesul consilierilor Elemer Balaș și Al. Nicolau).

Complectul pentru judecarea proceselor de chirii conform legii din 30 Martie 1924.

Președinte, Gr. Ștefănescu. — *Consilieri*, V. Tătaru, Sever Tipei, Teodor Radu, D. Ciohodariu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secțiunea I. — *Primul-președinte*, P. Hagiopol. — *Consilieri*, Const. Viforeanu, S. Gogălniceanu, G. Slătineanu, Const. Pisău, Camil Demetrescu.

Secțiunea II. — *Președinte*, I. G. Manu. — *Consilieri*, M. Ferechide, D. Stănescu-Buzău, Iacob Solomon, N. D. Radovici, Aurel Lerescu.

Secțiunea III. — *Președinte*, Dim. G. Maxim. — *Con-*

silieri, D. C. Bagdat, Const. Antoniadă (delegat la comisia repar. dela Paris), Luciliu Ștefănescu, N. N. Ioanid, I. Botez.

Secțiunea IV. — *Președinte*, Const. Romano. — *Consilieri*, I. Coandă, I. Dimancea, G. T. Ionescu, Andrei Rădulescu, Spiridon Popescu.

Camera de punere sub acuzare. — *Președinte*, I. Coandă. — *Membrii*, D. Stănescu-Buzău, Camil Demetrescu.

Comisia disciplinară. — I. Coandă, N. M. Radovici.

TRIBUNALUL ILFOV

Primul-președinte, Lascar Davidoglu

Secția I com. — *Președinte*, D. Cernescu. — *Judecători de ședință*, Traian Orleanu, N. Strajan, M. Grădișteanu, D. Oănescu. — *Supleanți*, I. — Po ovici Mavrodin. — *Judecător de instrucție*, Gh. Brezeanu.

Secția II com. — *Președinte*, V. Periețeanu-Buzău. — *Judecători de ședință*, Ghinea Constantinescu, N. Venculescu, Codin Ștefănescu. — *Supleant*, C. Cerban. — *Judecător de instrucție*, Cezar Distorian.

Secția de Notariat. — *Președinte*, V. Bordeianu. — *Judecători de ședință*, Al. Buican, V. Sălceanu, C. Cătușneanu, I. Dobrescu, Gh. Popescu. *Supleant*, Leon Rădulescu. — *Judecător de instrucție*, Gh. Niculescu-Bolintin.

Secția I c. c. — *Președinte*, I. Stârcea. — *Judecători de ședință*, Sava Radovan, St. Mihaileanu, Victor Șerbănescu, Al. Vasilescu. — *Supeant*, Raul Mărgăritescu. — *Judecător de instrucție*, I. Papadopol.

Secția II c. c. — *Președinte*, Al. Liciu. — *Judecător de ședință*, Eug. Donici, Const. Prodan, Coman Negoescu, N. Antoniadă. — *Supleant*, Dan Demetrescu. — *Judecător de instrucție*, Corneliu Negrea.

Secția III c. c. — *Președinte*, I. Cernățeanu. — *Judecători de ședință*, St. Bucliu, C. Zătreanu, I. G. Petrescu, Al. Al. Strelicescu. — *Supeant*, Henri Zamfirescu. — *Judecător de instrucție*, St. Stoenescu.

Secția IV c. c. — *Președinte*, G. Eustațiu. — *Judecători de ședință*, Siliu Rădulescu, N. Popescu-Râmnic, Aurel Boboc, St. S. Mihăescu. — *Supleant*, C. N. Duma. — *Juicător de instrucție*, Paul I. Pastion.

Administratia revistei roagă pe d-nii abonații în întârziere a'i trimite costul abonamentului rămas neachitat.